

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 369/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Tauberom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 S 10/2016 zo 6. októbra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan 3/2017 zo 14. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 S 10/2016 zo 6. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Asan 3/2017 zo 14. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že «podanou žalobou zo dňa 16.03.2016 sa domáhal podľa 244 OSP (platného do 30.06.2016) preskúmania rozhodnutia Okresného úradu Prešov, odbor opravných prostriedkov číslo: OU-PO-OOP1-2016/001889/LUM zo dňa 12.01.2016, ktorým bolo konštatované, že prvostupňový správny orgán (Okresný úrad Kežmarok, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím číslo: Pr-515/2015/H1, 15/2015/008030 zo dňa 23.09.2015 zastavil konanie v priestupkovej veci obv. ■■■■■ ■■■■■ v zmysle § 76 ods. 1 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch posúdil vec po právnej aj skutkovej stránke správne a vydal rozhodnutie v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku a zákona o priestupkoch.

Uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 4S/10/2016-41 zo dňa 06.októbra 2016 súd odmietol žalobu s poukazom na ustanovenie § 98 ods. 1 písm. e) SSP, pretože podľa súdu bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Sťažovateľ s vyššie uvedeným rozhodnutím... nesúhlasil a podal voči tomuto rozhodnutiu kasačnú sťažnosť dňa 12.12.2016.

Uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 6Asan/3/2017 zo dňa 14. júna 2018 súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol a vo svojom rozhodnutí predovšetkým poukázal na svoje rozhodnutie vydané v obdobnej veci pod sp. zn. 1 Sžo 233/2009 zo dňa 22.02.2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 27/2012.

Podstatou odôvodnenia rozhodnutí či už Krajského súdu Prešov alebo Najvyššieho súdu SR bolo to, že sťažovateľ ako poškodený v priestupkovom konaní nebol oprávnený podať odvolanie proti rozhodnutiu Okresný úrad Kežmarok... do výroku, ktorým prvostupňový správny orgán zastavil konanie v priestupkovej veci... Sťažovateľ ako poškodený v priestupkovom konaní má právo podať odvolanie len do výroku týkajúceho sa náhrady škody. S poukazom na vyššie uvedené predmetom súdneho prieskumu na návrh

sťažovateľa preto nemohlo byť rozhodnutie o zastavení priestupkového konania z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu.

Sťažovateľ nesúhlasí s rozhodnutím Krajského súdu Prešov a ani s rozhodnutím Najvyššieho súdu a v prvom rade uvádza skutkový stav veci v rámci priestupkového konania...

Sťažovateľ jednoznačne tvrdí, že z dokazovania vyplynulo, že skutok sa stal, má znaky priestupku a ku krádeži dvoch okrasných kríkov - tuji muselo dôjsť v čase, keď bol realizovaný zber a odvoz bioodpadu. Rovnako bolo nepochybne preukázané, kto tvoril trojčlennú posádku, ktorá realizoval odvoz bioodpadu, ako aj skutočnosť, že v mieste trvalého bydliska žalobcu, kde boli okrasné kríky - tuje vysadené, trvalo posádke vysypanie nádoby s bioodpadom 5-7 min. pričom obvyklý čas na vysypanie takejto nádoby je 30 sekúnd. Všetky tieto skutočnosti popísala svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá zároveň aj uviedla, čo vykonával jednotlivý člen posádky. Aj keď je pravdou, že svedkyňa priamo nevidela kto ukradol žalobcovi okrasné kríky - tuje z toho dôvodu, že jej v tom bránilo auto na odvoz odpadu, avšak tým, že bola popísaná činnosť jednotlivých členov posádky, logickým argumentom vylúčenia ostatných možností bolo možné konkretizovať páchatel'a priestupku. Rovnako aj privolaný policajt na miesto samé pán [REDAKOVANÉ] potvrdil, že na 90% je isté, že predmetný priestupok spáchala osádka vozidla na zvoz bioodpadu. Zároveň je treba konštatovať aj to, že sťažovateľ nevlastní nádobu na zber bioodpadu. a preto nebol žiaden dôvod, aby sa posádka kontajnerového vozidla v inkriminovaný deň zastavila pred domom sťažovateľa.

Sťažovateľ má za to, že na základe reťaze priamych ako aj nepriamych dôkazov a za použitia logického pravidla argumentu a contrario bolo možné určiť páchatel' predmetného priestupku.

Krajský súd Prešov a Najvyšší súd SR svojimi rozhodnutiami odmietli spravodlivosť a porušili sťažovateľovi právo na spravodlivý súdny proces, pretože sa vôbec nezaoberali vecnými námietkami sťažovateľa uvedenými v samotnej žalobe. Týmto postupom súdov vlastne poškodený v priestupkovom konaní nemá nikdy žiadnu šancu domáhať sa nápravy voči rozhodnutiam v tých prípadoch, ak správny orgán zastaví konanie o priestupku (či už z nedostatočne zisteného skutkového stavu, z neodborného použitia zásad správneho konania a pod), hoci sú tu dôvody a dôkazy, aby správny orgán vydal rozhodnutie voči

známemu vinníkovi. Sťažovateľ ako poškodený v priestupkovom konaní samozrejme nemôže podať odvolanie proti výroku o zastavení priestupkového konania, ale keď je presvedčený o tom, že vinník je známy a sú tu nespochybniteľné dôkazy, môže podať len podnet správnomu orgánu, či tu nie sú dôvody na obnovu priestupkového konania resp. preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Tohto sa dožadoval aj sťažovateľ v predmetnom prípade podaním zo dňa 26.10.2015 a keďže nesúhlasil s rozhodnutím Okresného úradu Prešov, tak voči rozhodnutiu tohto orgánu podal žalobu na preskúmanie rozhodnutia a nie proti rozhodnutiu o zastavení priestupku.

Krajský súd Prešov a Najvyšší súd SR sa však vo svojich rozhodnutiach týmto nezaoberali, ale len konštatovali, že sťažovateľ ako poškodený v priestupkovom konaní nemá právo podať odvolanie do výroku o zastavení konania o priestupku, avšak to nebolo meritom podanej správnej žaloby sťažovateľa.».

3. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených základných práv napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ sa tiež domáha, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľ požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a náhrady trov konania v sume 303,16 €.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu

8. V súvislosti s namietaným porušením v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

9. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať

príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje.

Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

10. Správne súdnictvo je od 1. júla 2016, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), budované na báze jednoinštančnosti, pretože napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť jeho doručením účastníkom konania (§ 151 ods. 2 SSP). Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné.

Na strane druhej, proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bola podľa § 439 ods. 1 a 2 SSP prípustná kasačná sťažnosť. Kasačnú sťažnosť [vzhľadom na to, že smeruje proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu (§ 438 ods. 1 SSP)] možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon spôsobom, ktorý je taxatívne vymedzený v § 440 ods. 1 písm. a) až j) SSP.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ uvádza, že svoju kasačnú sťažnosť založil na dôvodoch podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP. Tvrdil teda nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorým tento mal znemožniť sťažovateľovi uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v miere porušujúcej jeho právo na spravodlivý proces a tiež nesprávne právne posúdenie veci.

Definovanými dôvodmi bol kasačný súd viazaný (§ 453 ods. 1 SSP), a keďže o kasačnej sťažnosti rozhodol meritórne (uznesením ju zamietol), možno uzavrieť, že sťažovateľovým právam, ktorých porušenie krajským súdom v sťažnosti podľa čl. 127

ods. 1 ústavy namieta, bola najvyšším súdom ako súdom kasačným poskytnutá ochrana spôsobom, ktorý je vyjadrený v princípe subsidiarity právomoci ústavného súdu plynúcom z čl. 127 ods. 1 ústavy.

Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených základných práv napadnutým uznesením krajského súdu.

11. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu

12. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

13. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

15. Podstata práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a obdobne aj základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana, ktorú tento článok dohovoru o základnom práve na spravodlivé súdne konanie vykonáva. Do obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa

v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

16. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17. Do práva na spravodlivé súdne konanie však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivé súdne konanie.

18. Pretože napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané v správnom súdnictve, ústavný súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bolo potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je

súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (napr. IV. ÚS 519/2012, IV. ÚS 214/2011, II. ÚS 111/2010, II. ÚS 127/07). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

19. Najvyšší súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v medziach a rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Po zrekapitulovaní doterajšieho priebehu konania, kasačnej sťažnosti, vyjadrenia protistrany, poukázaní na príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku a zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje rozhodnutie vydané v obdobnej veci pod sp. zn. ISžo/233/2009 z 22. februára 2011, zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 27/2012, z ktorého prevzatú časť odôvodnenia cituje:

„Súdna ochrana fyzickým a právnickým osobám aj v rámci správneho súdnictva môže byť poskytnutá len spôsobom a za podmienok stanovených zákonom. V predmetnej veci sú tieto podmienky definované zákonom tak, že preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní sa môže domáhať účastník tohto konania len v rozsahu, v akom mu patrí právo podať odvolanie a teda žalobca, ktorý vystupuje ako poškodený, by sa mohol domáhať súdnej ochrany len v časti správneho rozhodnutia týkajúcej sa náhrady škody.

Treba uviesť, že vzťah medzi obvineným a poškodeným je súkromnoprávny, keďže jeho predmetom je výlučne majetkovoprávny nárok, o ktorom môže byť rozhodnuté len v prípade, ak je v priestupkovom konaní vyslovené, že obvinený skutok spáchal. Posudzovanie viny a následného trestu však je zo zákona zverené príslušným orgánom štátnej správy a preto nie je ovplyvniteľné účastníkom konania.

Nemožno ani skonštatovať, že žalobca by bol dotknutý na svojich právach, ak príslušný správny orgán nevyslovil vinu obvineného z priestupku, ale dospel k záveru, že priestupkové konanie zastavuje. Rozhodnutím žalovaného o zastavení konania totiž žalobca

nebol ukrátený na svojom práve domáhať sa cestou občianskoprávnej žaloby náhrady škody, pretože ak sa priestupkové konanie neskončilo vydaním rozhodnutia o tom, že bol spáchaný priestupok a kto bol jeho páchatelom, súd by v občianskom súdnom konaní s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 OSP (výklad opakom) takýmto výsledkom priestupkového konania nebol viazaný.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodený v priestupkovom konaní, ktorý by si náhradu priestupkom spôsobenej škody uplatnil, by sa mohol domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní podľa ustanovení piatej časti OSP len v tej časti, ktorá by sa týkala náhrady škody. Predmetom súdneho prieskumu na návrh žalobcu preto nemohlo byť rozhodnutie žalovaného o zastavení priestupkového konania z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. “

S vyššie uvedeným záverom sa stotožňuje kasačný súd aj v prejednávanej veci.

Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti ďalej namietal, že nesprávnym procesným postupom, keď krajský súd síce nariadil pojednávanie, avšak nevypočul žalobcu, čím mu ako účastníkovi konania bolo znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

Kasačný súd predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko krajský súd na pojednávaní za prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu riešil aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie žaloby, k čomu sa vyjadril jeho právny zástupca, nakoľko išlo o otázku právneho charakteru. Následne krajský súd rozhodol o odmietnutí žaloby z procesného dôvodu, preto tvrdenie žalobcu, že postupom krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces považuje kasačný súd za irelevantné.

Pre úplnosť vzhľadom na argumentáciu žalovaného dáva kasačný súd žalovanému do pozornosti, že kasačnú sťažnosť voči uzneseniu krajského súdu č. k. 4S/10/2016-40 zo 6. októbra 2016 bol oprávnený podať i žalobca, pretože argumentoval, že krajský súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec v rámci svojej rozhodovacej činnosti, a preto kasačný súd nemohol odmietnuť jeho kasačnú sťažnosť pre podanie neoprávnenou osobou.»

20. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako kasačný súd jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

21. Ústavný súd s úvahami najvyššieho súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným. Sťažovateľ nepredkladá vo svojej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu, ktorá by mala ústavnoprávny charakter. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

22. Ak má sťažovateľ na danú vec iný názor, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 12, pozn.).

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

25. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľ spolu so sťažnosťou doručil aj splnomocnenie z 12. septembra 2018, ktorým splnomocnil advokáta na zastupovanie „vo veci podania ústavnej sťažnosti“. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde konštatuje, že predmetné splnomocnenie bolo udelené vo všeobecnosti na zastupovanie pred ústavným súdom, ale bez označenia konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia či iného zásahu, ktoré majú byť v konaní pred ústavným súdom sťažnosťou napadnuté. V prípade, že sťažovateľ mieni udeliť splnomocnenie advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom v konaní o jeho sťažnosti smerujúcej proti súdnemu rozhodnutiu, je potrebné, aby splnomocnenie obsahovalo nezameniteľné a dostatočne určité označenie predmetu konania o sťažnosti, ktorým je právoplatné rozhodnutie súdu minimálne s identifikačnými údajmi: o aký druh rozhodnutia ide (napr. rozsudok, uznesenie), označenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal, označenie veci, na ktorú sa rozhodnutie vzťahuje (uvedením jej spisovej značky alebo čísla konania) a dátum (čas) vydania rozhodnutia (deň, mesiac a rok).

Z tohto dôvodu tak prichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018